

NOWELIZACJA USTAWY O SWOBO- DZIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

W marcu zmieniły się zasady zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej. Ustawy nowelizacyjne wprowadzające zmiany do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej pochodzą z „Pakietu na rzecz przedsiębiorczości” i stanowią realizację zapowiedzi rządu dotyczących stworzenia optymalnych warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Zmiany koncentrują się wokół zagadnień związanych z zakładaniem działalności gospodarczej oraz ograniczeń kontroli w przedsiębiorstwach.

Zmiany dotyczące kontroli działalności gospodarczej. Nowelizacja ustawy porządkuje przepisy regulujące prowadzenie kontroli działalności gospodarczej. Wprowadza nadrzędność przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie procedur kontrolnych i zmienia pod tym kątem aż 58 ustaw.

Kluczowa zmiana dotyczy określenia przedmiotu kontroli – ustawa wskazuje, że kontrolą objęta jest wykonywana działalność gospodarcza, a nie jak dotychczas sam przedsiębiorca. Zasadnicze zmiany dotyczące kontroli sprowadzają się do skrócenia czasu ich trwania, wprowadzenia zakazu jednoczesnego prowadzenia więcej niż jednej kontroli u przedsiębiorcy, a także wprowadzenia sankcji wobec urzędu w przypadku kontroli niezgodnej z prawem. Przedłużenie czasu trwania kontroli będzie możliwe tylko z przyczyn niezależnych od organu kontroli.

Nowelizacja wprowadza zasadę, że dowody zebrane podczas kontroli przeprowadzonej z przekroczeniem upoważnienia lub dokonanej z naruszeniem prawa nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyj-

nym, podatkowym, karnym lub karnym skarbowym, co ma przyczynić się do zwiększenia ochrony prawnej kontrolowanej działalności gospodarczej. Przedsiębiorca uzyskał możliwość wniesienia sprzeciwu wobec czynności kontrolnych podjętych z naruszeniem zasady przeprowadzania kontroli. Sprzeciw składa się do organu podejmującego i wykonującego kontrolę. Nierozpatrzenie sprzeciwu w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania sprzeciwu jest równoznaczne w skutkach z wydaniem przez organ postanowienia o odstąpieniu od czynności kontrolnych. Przedsiębiorca będzie mógł ponadto domagać się odszkodowania, jeśli poniesie szkodę na skutek prowadzenia czynności kontrolnych z naruszeniem prawa.

Jedno okienko. Obowiązująca od dnia 31 marca 2009 r. zasada „jednego okienka” przewiduje składanie jednego wniosku rejestrującego działalność gospodarczą do urzędu gminy albo Krajowego Rejestru Sądowego. W ten sam sposób należy również zgłaszać zmiany dotyczące prowadzonej już działalności. „Jedno okienko” jest rozwiązaniem przejściowym, przygotowującym urzędy i przedsiębiorców do wprowadzenia zasady „zero okienka”.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Agnieszką Kocon (agnieszka.kocon@laszczuk.pl).

UPADŁOŚĆ KONSUMENCKA

W dniu 31 marca 2009 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 23 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Nowelizacja wprowadziła do polskiego systemu prawnego możliwość ogłoszenia upadłości osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

Zgodnie z nowymi przepisami, wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej może zgłosić tylko dłużnik. Takiego wniosku nie będą

więc mogli złożyć wierzyciele dłużnika. Postępowanie upadłościowe wobec dłużnika-konsumenta jest postępowaniem obejmującym likwidację jego majątku. Nie jest możliwe ogłoszenie upadłości konsumenta z możliwością zawarcia układu.

O ogłoszenie upadłości konsumenckiej będzie mógł wystąpić dłużnik, który stał się niewypłacalny. Sąd upadłościowy oddali jednak wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli niewypłacalność dłużnika nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności, w szczególności w przypadku, gdy dłużnik zaciągnął zobowiązanie będąc niewypłacalnym albo gdy do rozwiązania stosunku pracy dłużnika doszło z przyczyn leżących po stronie dłużnika-pracownika lub za jego zgodą. Dłużnik będzie mógł skorzystać z oddłużenia w ramach postępowania upadłościowego raz na 10 lat.

Dłużnik, podczas trwającego postępowania upadłościowego ma obowiązek wskazać i wydać syndykowi cały majątek, który to majątek wchodzi do masy upadłości. Ustawa wprowadza szczególne regulacje w zakresie majątku dłużnika w postaci lokalu mieszkalnego albo domu jednorodzinnego, w którym dłużnik zamieszkuje. Zgodnie z ustawą, z sumy uzyskanej ze sprzedaży lokalu mieszkalnego albo domu jednorodzinnego dłużnika wydziela mu się kwotę odpowiadającą przeciętnemu czynszowi najmu lokalu mieszkalnego za okres dwunastu miesięcy.

Likwidację majątku upadłego przeprowadza syndyk, jednakże sąd może zezwolić, aby likwidację prowadził upadły pod nadzorem syndyka. Po sporządzeniu ostatecznego planu podziału sum uzyskanych z likwidacji majątku upadłego sąd wydaje postanowienie o ustaleniu planu spłaty wierzycieli upadłego, w którym określa, w jakim zakresie i w jakim czasie (nie dłuższym niż pięć lat) upadły jest obowiązany spłacać niezaspokojone należności na podstawie planu podziału oraz jaka część zobowiązań upadłego, po wykonaniu planu spłaty wierzycieli, zostanie umorzona.

Po wykonaniu przez upadłego obowiązków określonych w planie spłaty wierzycieli sąd wydaje postanowienie o umorzeniu niezaspokojonych zobowiązań upadłego objętych planem spłaty oraz o zakończeniu postępowania upadłościowego.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Iwoną Osiak-Parkowską (iwona.osiak@laszczuk.pl).

ZMIANY W PROCEDURZE UZYSKIWANIA ZEZWOLEŃ NA PRACĘ

W dniu 1 lutego 2009 r. weszła w życie obszerna nowelizacja ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W ramach nowelizacji wprowadzono do ustawy bardzo istotne zmiany, w szczególności w zakresie uzyskiwania dla cudzoziemców zezwoleń na pracę w Polsce.

Zezwolenie na pracę co do zasady nadal jest niezbędne w przypadku zatrudniania cudzoziemca spoza Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Pracodawca nie musi już jednak uzyskiwać przyrzeczenia wydania takiego zezwolenia. Przed nowelizacją uzyskanie przyrzeczenia było jednym z podstawowych warunków wydania zezwolenia na pracę.

Do ustawy wprowadzone zostały okresy, na jakie jest wydawane zezwolenie na pracę. Zezwolenie zasadniczo jest obecnie wydawane na okres nie dłuższy niż trzy lata z możliwością późniejszego przedłużenia. Odmienne uregulowano kwestię czasu trwania zezwoleń w przypadku cudzoziemców pełniących funkcje w zarządach osób prawnych, które w dniu składania wniosku o wydanie zezwolenia zatrudniają więcej niż 25 osób. Zezwolenie na pracę dla członka zarządu takiej osoby prawnej może być wydane na okres do 5 lat.

W celu uzyskania dodatkowych informacji na ten temat prosimy o kontakt z Michałem Chodkowskim (michal.chodkowski@laszczuk.pl).